

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Yrsa

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Helge", i Oehlenschläger, Adam: *Helge*, udg. af Søren Baggesen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 132.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl06-shoot-idm140072288930912/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Helge

OLUF

Høre maa Du mig Barbar!

Giennem Øret drypper jeg Dig Giften, som fortærer Dig.
Frigga vil mig hist tilgive. Svag er Qvinden selv i Staal.
Vec den Mand, som ægger hende til et unaturligt Had.
Det har Du, grusomme Konge! Jeg var ung og stolt og skion!
Jeg tilstaaer Dig det, min Kiækhed skummed over, gik for vidt;
Men hvad tabte vel Din Ære? Kan en Jomfrus stolte Spøg
Virkelig fornædre Helten? Og hvori bestod Din Skam?
Den forelskte drukne Beiler røved jeg sit Hovedhaar;
Lod ham bringe snart i Sækken sovende til Skibets Dæk.
See, da fnyste Du, Du Daare! Haaret voxer snart igjen;
Men Du hævned Dig med Lumskhed; og fordi jeg tog Din Lok,
Røved Du med Tigergrumhed Pigen sin Uskyldighed!
Kold for mine bittere Klager Du den Skiændede forlodst –
See, da vendte sig mit Herte til et unaturligt Had.
Og hvad ellers mere sødt end Honning qvæger Qvindens Bryst:
Moderpligten, Moderglæden, blev mig til en Helyvedqual.
Ei i den Uskyldigspæde skued jeg min Datter; nei!
Kun et lidet grimt Utsyke, Brændemærket paa min Skam.
Hendes Smil var mig en Giftpil, hendes Skrig en Efterklang
Af mit bange Gisp hin Midnat, klynkende ved Havets Kyst.
Femten Aar har skiult mig Yrsa; Femten lange Vintres Kuld
Mægted dog ei ud at slukke glødende Forbittrelse.
Ikke jeg, Du selv og Skiæbnen har til Nastrond styrtet Dig.
Skiændt alt hævned, grusomt hævned, tænkte Du paa dobbelt

Hæva!

Stolt for alt sit Folk ydmyges skulde den Ydmygede;
Da forbarmed sig de sorte Magter med en Qvindes Harn; –
Og hvad *Oluf* skulde krænke, blev *Dig selv* til Krænkelse!

HELGE

Ulyksaligste blandt Fædre! Ohn, Thor! hvad har jeg gjort?

OLUF

Ægtet nu Din egen Datter, Du som skiændte Moderen!

HELGE

Det var Alfesang i Natten, det var ingen Qvindes Røst!

OLUF

Til en Svartalf, stolte Konge, har Din Grumhed tryllet mig,
Taaler Skammen Solens Straaler? Søger Kumren Lysets Blik?
Med en vild, paataget Kiækhed sad jeg paa min Ganger kun,
Kneiste jeg paa Kongestolen, efter hin Elendighed.
Maanen var min troe Veninde, Mørket var mit Klædebon.
Ved de kolde Ellemoser gik jeg mellem Buskene;
Med en dyb en stille Vanvid talde jeg med Sivets Rør.
Da forbandt de kolde Taager over Ellemosen sig –
Over Havets hvide Bølger, til en Skikkelse, hvis Røst
Tirred op min Harm, og lærte gyseligt at hævne mig.
Det er skeet. Nu har den Blege intet meer at søge her!
Intet meer at bede Nattens Magter om; Forløsningen
Stunder til. – Jeg synker gierne ned til Nastronds Øglesal;
Hvad er Helveds værste Slange vel mod Slangen i mit Bryst?
Tag da Dolken Helge, tag den! Hævn Dig atter Halfilans Søn.
Længe nok har Du og Oluf Tærning spilt om Livets Held,
Det er Tid engang at alting sættes paa det sidste Kast.
Giennembor mig! See, jeg bløtter villig Dig mit Moderbryst.
Stød det skarpe Staal til Hæftet i et unaturligt Blod!
Gierne synker jeg! Men skaan mig for Dit taarefulde Blik!

HELGE

O min Broder! Fredegode Hroar i Din Bøgeskov!
Hil Dig! Du har valgt det Bedste, fromme, lykkelige Drot!
Blodet flyder let og roligt i Dit Bryst, som Kilderne,
Ved Dit skyggefulde Leire; stormer ei som Helges Hav!
Hvorfor lod min vilde Stolthed ei Dit Varsel, gode Svend?
Da Du kaldte mig fra Hævnen, over Brodermorderen!
Gyseligt har Nornen straffet. Men jeg sprang paa Bægeret
Af det luefyldte Hekla, agted ingen Lavastrom;
Agted ei at Saallen brændte, loc ad Tragten! voved mig
Over Randen selv – nu styrter redbningsløs den Snublede!